

Η έκτακτη και κατεπείγουσα ανάγκη ως λόγος εξαιρέσεως από τις διαγωνιστικές διαδικασίες.

Σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία οι αναθέτουσες αρχές μπορούν να συνάπτουν τις δημόσιες συμβάσεις τους προσφεύγοντας σε διαδικασία με διαπραγμάτευση, χωρίς να προηγείται δημοσίευση σχετικής προκήρυξης, ανάμεσα σε άλλα, στο μέτρο που είναι απολύτως απαραίτητο, εάν λόγω κατεπείγουσας ανάγκης, οφειλόμενης σε γεγονότα απρόβλεπτα για τις αναθέτουσες αρχές, δεν είναι δυνατή η τήρηση των προθεσμιών που προβλέπονται για τις ανοικτές διαδικασίες με δημοσίευση προκήρυξης διαγωνισμού, εξαιρουμένων των περιπτώσεων που απορρέουν από δική τους ευθύνη. Όπως έχει ερμηνευτεί η διάταξη από τη νομολογία, δεν είναι νομίμως δυνατή η προσφυγή στην ανωτέρω εξαιρετική διαδικασία όταν το κατεπείγον προέκυψε από διαγωνισμούς που ακυρώθηκαν επειδή δεν πληρούσαν τις νόμιμες προϋποθέσεις, όπως για παράδειγμα οι διατυπώσεις δημοσιότητας. Το επιχείρημα της εισήγησης, με αναφορά και στα ισχύοντα στην αλλοδαπή, είναι ότι η διάταξη και η ερμηνεία της συνιστούν ένα τυπικό παράδειγμα εσφαλμένης μηχανικής. Και τούτο διότι τις συνέπειες από την αδυναμία διενέργειας διαδικασίας με διαπραγμάτευση όταν πράγματι υφίσταται εξαιρετικά επείγουσα ανάγκη τις υφίστανται εντέλει οι χρήστες των υπηρεσιών και όχι οι αναθέτουσες αρχές ως θεματοφύλακες της νομιμότητας και των θεσμών. Η ορθή πολιτική θα ήταν η προσφυγή στην εξαιρετική διαδικασία με ταυτόχρονη αναζήτηση των ευθυνών από την περιέλευση της αρχής σε καθεστώς αδυναμίας να υποστηρίξει μια προβλεπόμενη ανάγκη της.